

РЕШЕНИЕ

№ 1789

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11397** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Главния Директор на Главна Дирекция „Инспекция на труда“, чрез процесуален представител, срещу Решение №3837 от 18.10.2022 г. по НАХД №81/2022 г. на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 29-0000885 от 21.10.2021 г., издадено от Главния Директор на Главна Дирекция „Инспектиране на труда“, с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда, на „Йоана 2006“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда.

В касационната жалба решението е оспорено като постановено при нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Моли съдът да го отмени, като постанови решение, с което потвърди издаденото НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът - редовно призован, не изпраща представител.

В съдебно заседание ответникът - „Йоана 2006“ ЕООД, редовно призован се представлява от управителя Й. К., която моли да бъде потвърдено решението на СРС. Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за

неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл.211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл.63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

С решение №3837 от 18.10.2022 г. по НАХД №81/2022 г. на Софийски районен съд е отменено наказателно постановление /НП/ № 29-0000885 от 21.10.2021 г., издадено от Главния Директор на Главна Дирекция „Инспектиране на труда“, с което на „Йоана 2006“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 416, ал. 5 КТ, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лева за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелката З. Д. Г. – главен инспектор в Главна Дирекция "Инспектиране на труда", която е констатирала нарушението и е съставила АУАН на „Йоана 2006“ ЕООД, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НПК.

СРС е приел за установено от фактическа страна, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 28.07.2021 г., около 15:00 ч., на обект - бензиностанция „Е.“, находяща се в [населено място], [улица], стопанисван от „Йоана 2006“ ЕООД, при която проверка се установило, че дружеството „Йоана 2006“ ЕООД в качеството си на работодател, е допуснал до работа лицето Д. С. Г., без да му е предоставено преди постъпването му на работа копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Резултатът от проверката бил отразен в протокол за извършена проверка.

В декларация, попълнена от Г. на същия ден, той посочил, че работи на горепосочения обект, като декларирал работно време, както и че не е получил екземпляр от сключен трудов договор с дружеството и копие от удостоверението за сключен трудов договор, регистрирано в НАП.

В Главна Дирекция „Инспектиране на труда“, бил представен трудов договор № 331/27.07.2021 г., сключен между „Йоана 2006“ ЕООД и Д. С. Г., за длъжност "обслужващ бензиностанция", с продължителност на работния ден 8 (осем часа) и основно месечно трудово възнаграждение от 650 лв., като Д. С. Г. се задължил да постъпи на работа на 29.07.2021 г..

Въз основа на констатациите, на 24.08.2021 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение на „Йоана 2006“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в качеството му на работодател, като нарушението било квалифицирано като такова по чл.63, ал.2 от КТ. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на същата дата на управителя на дружеството, който в самия акт е посочил възраженията си. В законоустановения срок е издадено и обжалваното наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че при

издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. В допълнение съдът е приел, че визираното в наказателното постановление административно нарушение на чл.63, ал.2 от КТ е несъставомерно. СРС е заключил, че трудовият договор „е сключен постфактум, след осъществяване на проверката“, като се е обосновал с обстоятелството, че уведомлението за сключения трудов договор е подадено в ТД на НАП след извършената проверка, а именно на 28.07.2021 г., в 16:56:54 часа, както и с оглед декларацията на работника, в която е посочено, че се престира работна сила без сключен трудов или граждански договор. СРС е приел, че липсва писмен трудов договор, поради което работодателят е следвало да понесе отговорност за неизпълнение на задължение по чл. 62. ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 1. ал. 2 от КТ - за това, че не е сключил с работника трудов договор в писмена форма, а не за вменената му от наказващия орган отговорност по чл. 63, ал. 2 от КТ. По тези съображения съдът е отменил процесното НП.

Настоящият съдебен състав намира, че при правилно установена фактическа обстановка, въззивният съд е направил обосновани изводи досежно приложението на закона, като правилно е приел, че не е безспорно установено вмененото на санкционирувания субект административно нарушение по смисъла на чл. 63, ал. 2 от КТ.

За да е налице нарушение по смисъла на чл. 63, ал. 2 от КТ, на първо място е необходимо между работодателя, какъвто безспорно представлява дружеството и работника да е налице валидно сключен трудов договор, след което работодателят да не е изпълнил задължението си за регистрация на трудовия договор в НАП и връчване на копие от уведомлението за сключения договор на работника. Нарушението на чл.63, ал.2 от КТ се осъществява чрез допустителство, тъй като нормата предвижда забрана за допускане до работа на лице, без да са му връчени документите по чл.63, ал.1 от КТ.

От визираната по делото фактическа обстановка се установява, че на обект - бензиностанция „Е.“, стопанисван от „Йоана 2006“ ЕООД, контролните органи са заварили лице, което предоставя работна сила. Според показанията на свидетеля Г., извършила проверката на място, лицето е било заварено да зарежда гориво на бензиновата колона на автомобилите. В собственооръчно попълнена и подписана от работника декларация същият първоначално е декларирал, че работи във фирма „Еко България“ ЕАД, след което е задраскал името на фирмата и е посочил, че работи във фирма „Йоана 2006“ ЕООД като "бензинджия" на обект: бензиностанция, находяща се на [улица], с работно време от 07: 00 до 19: 00 ч. и срещу възнаграждение от 700 лв., като няма сключен трудов или граждански договор. Независимо от последното декларирано обстоятелство, работникът по същество е декларирал елементи на трудово правоотношение като работно място, работно време, трудово възнаграждение. Това означава, че на практика лицето е встъпило в трудово правоотношение.

Видно от съдържанието на АУАН и на самото НП, в същите е изрично упоменато обстоятелството, че едва след извършена проверка на документи в ИА ГИТ на 09.08.2021 г. от дружеството са били представени наличните по делото пред СРС сключен трудов договор №331 с дата 27.07.2021 г., както и график на служителите за м. юли, който бил „реално отчетната форма за формиране на РЗ“ , което налага извода, че представеният по-късно на проверяващите органи трудов договор е бил изготвен впоследствие, след извършване на проверката, за което свидетелства и

обстоятелството, че същият бил регистриран в ТД на НАП в 16: 56:54 ч. на 28.07.2021 г., съгласно прил. справка. В подкрепа на това се явява и саморъчно подписаната на 28.07.2021 г. декларация от работника, че няма сключен трудов или граждански договор.

В допълнение, следва да се посочат и няколко несъответствия, които по косвен път насочват, че при извършване на проверката не е имало сключен трудов договор между дружеството и служителя. Съгласно съдържанието на трудовия договор, трудово възнаграждение на служителя е в размер на 650 лв., различно по размер от декларираното от работника в подписаната от него декларация. От приложения по делото график на служителите за м. юли, е видно, че служителят Д. Г. е бил разпределен да полага труд на 27.07.2021 г. и на 28.07.2021 г., а същевременно в трудовия договор е посочено, че служителят следва да постъпи на работа на 29.07.2021 г.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че СРС правилно е заключил, че дружеството на практика е допуснало друго нарушение, а именно на чл. 62, ал. 1 от КТ, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ и не е осъществило приписаната му деятелност. За съставомерността на деянието по чл. 63, ал. 2 от КТ е необходимо наличието на сключен писмен трудов договор между страните, какъвто с оглед доказателствата по делото не е налице към момента на извършване на нарушението-28.07.2021 год., около в 15:00 ч., а уведомлението за сключения трудов договор е подадено в ТД на НАП по-късно на същия ден. Видно от попълнената от лицето декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ, Г. сочи, че работи в обекта на дружеството, без обаче да е отразил сключването на изискуемия от Кодекса на труда писмен трудов договор. Липсва и изрична констатация от проверяващите органи, че в хода на извършената проверка на място им е представен сключен трудов договор в писмена форма. СРС е анализирал всички тези приобщени по делото доказателства, въз основа на което е достигнал до правилния извод, че трудовият договор с лицето е сключен постфактум, след осъществяване на проверката. Предвид липсата на трудов договор между страните, за работодателя обективно не би могло да възникне задължение да предостави екземпляр от такъв и от уведомлението, както и не би могъл да наруши забраната по чл. 63, ал. 2 от КТ да не допуска до работа работник или служител, преди да му предостави документите по чл. 63, ал. 1 от КТ - копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. При това положение незаконосъобразно е твърдението на касатора, че описаното в наказателното постановление деяние е съставомерно по посочения текст – чл. 63, ал. 2 от КТ. При липса на писмен трудов договор работодателят следва да понесе отговорност за неизпълнение на задължение по чл. 62, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал. 2 от КТ - за това, че не е сключил с работника трудов договор в писмена форма. Отговорността по чл. 63, ал. 2 от КТ изисква друга фактическа обстановка, а именно – наличие на сключен и подписан трудов договор и непредставяне на работника на копие от удостоверението по чл. 62, ал. 3 от КТ. В случай, че не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл. 63, ал. 1 от КТ, не би могло да се стигне до нарушаване на забраната по чл. 63, ал. 2 от КТ. В контекста на изложеното, касационният състав намира за неоснователни сочените от касатора отменителни основания, обосноваващи незаконосъобразност на въззивното решение, поради което решението на СРС като правилно, валидно и допустимо следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото, на ответника се дължат разноски, каквито не са претендирани, поради които такива не следва да бъдат присъждани.

Воен от горното и на основание чл.221, ал.2, пр.1 от АПК, Административен съд София – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3837 от 18.10.2022 г. по НАХД №81/2022 г. на Софийски районен съд, 14 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.   2.